

Jan Paul Spoor

Vrij-zijn in de vrijstad

Numeri 35

Mag ik u even meenemen naar een onderdeel van de rechtspraak in het oude Israël? Een Israëliet die iemand per ongeluk had gedood, kon vluchten naar één van de zes vrijsteden die hiertoe apart waren gesteld. Er waren drie steden in het land Kanaän en drie in het Overjordaanse (Num. 35:14). Als vast was komen te staan dat de Israëliet de doodslag zonder voorbedachten rade had gepleegd, dan mocht hij in de vrijstad blijven wonen. Dit betekende dan wel dat hij alles wat hij had moest achterlaten. Zijn familie, vrienden, kennissen, gezin: zij moesten nu omkijken naar al de dingen die hij haastig had achtergelaten. Hij moest rennen voor zijn leven naar de dichtstbijzijnde vrijstad (Deut. 19:5). Alleen daar was hij gered van de dood en veilig voor de bloedwraak. Zodra hij daar was aangekomen, moest hij zich melden en uitleggen wat er was gebeurd.

Vanaf dat ogenblik was hij niet meer wie hij vroeger was geweest. Hij was een doodslager. Hij was niet meer iemand die zorgeloos kon genieten van zijn erfdeel. Hij was beroofd van de zegen door een ongeluk dat hem was overkomen, en nu eigenlijk een gevangene in een voor hem onbekende en ongewone positie. Hij moest zijn leven weer opbouwen in een stad die hij niet meer mocht verlaten. Want zodra hij het grondgebied van de vrijstad verliet, kon de bloedwreker hem doden. Hij moest nu eenmaal in *zijn* vrijstad blijven (vs. 28). Hij was vrij, maar gebonden. En iedereen in die stad kende hem nu. Het speelde ook geen rol meer hoe rijk hij was. Het was onmogelijk dat hij zich kon loskopen (vs. 31). Er hing een bloedschuld boven zijn hoofd en voor die schuld was maar één zoenmiddel mogelijk. *Zijn* bloed, het bloed van de doodslager (vs. 33). Maar er was hoop: Er

zou een tijd komen dat hij weer uit de vrijstad weg zou kunnen gaan. Hij zou weer elders in het land mogen wonen. Hij zou weer terug kunnen gaan naar zijn bezit. Want hij hoefde slechts te blijven tot de dood van de dienstdoende hogepriester. Maar hoelang zou dat duren?

Als we dit lezen, dan kunnen we ons voorstellen in wat voor situatie deze man was terechtgekomen. Hij lijkt een beetje op de mens in Romeinen 7:25, die zegt: *'Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?'* Maar ook voor die mens is er hoop, want Romeinen 8:1 begint met de woorden: *'Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn; want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood'*. De wet veroordeelt en is krachteloos om te redden; gedane zaken nemen geen keer. Het was voor de wet onmogelijk om te bevrijden, maar God heeft Zijn eigen Zoon gezonden. De Heere Jezus heeft voor de zonden verzoening bewerkt met Zijn eigen bloed. *'Christus, gekomen als Hogepriester van de toekomstige dingen, door de grotere en volmaaktere tabernakel (...), is met Zijn eigen bloed eens voor altijd ingegaan in het heiligdom, en heeft een eeuwige verlossing verworven'* (Hebr. 9:11-12).

De man in de vrijstad kon pas vrijuit gaan, als *bekend* werd dat de hogepriester was gestorven. Pas vanaf dat moment kon hij weer gaan genieten van zijn zegeningen in het land en zijn eigen erfdeel weer in bezit nemen. De vrijstad is de plaats waar men wacht op de vrijheid, die er is in Jezus de Messias. Wij mogen in deze tijd door genade reeds weten wat onze Hogepriester heeft volbracht. We kunnen met die kennis vrijuit gaan door Hem. Laten we Hem ervoor danken.
